

στα νὰ ἐγγίξωσι τὰ πράγματα τὰ ὅποια μετεχειρίζονται. Ὅπως δὴ ποτε ἕνεκα τῆς βραδείας πορείας τῆς νόσου καὶ τῆς δυσκόλου αὐτῆς διαγνώσεως κατὰ τὰ πρῶτα στάδιά της, εἶναι δυσκολώτατον ν' ἀποδειχθῇ τὸ πρᾶγμα· καὶ ὁ μόνος μέχρι τοῦδε βέβαιος θεωρούμενος τρόπος τῆς μεταδόσεως τῆς φυματιώσεως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ διὰ τῆς στενῆς ἐπαφῆς καὶ τῆς διαρκοῦς συμβιώσεως· καὶ αὕτη δὲ γίνεται οὐχὶ ἄλλως πως (οὔτε δὴλ. διὰ γειτνιάσεως μόνος τῶν φθισικῶν, οὔτε διὰ τῶν ἰδρώτων των, οὔτε διὰ τῆς ἐκπνοῆς αὐτῶν) ἀλλὰ... διὰ τῶν πτυέλων των... ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος οὗτος πρᾶγματικὸς ἐχθρὸς καταπολεμεῖται διὰ τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῆς ἀντισηψίας καὶ τῆς καθαριότητος μέσων.

Τῶν μέσων τούτων τὰ στοιχειωδέστερα εἶναι ἡ χρῆσις αἰθούσης εὐρείας καὶ καλῶς ἀεριζομένης, μετὰ τοίχων γυμνῶν καὶ ἄνευ οὐθενὸς τάπητος (ἐν τοῖς ὁποίοις συνήθως ἐμφωλευνοῦσι κατ' ἀναριθμήτους λεγεῶνας τὰ μικρόβια, τὸ πάτωμα τῆς ὁποίας πρέπει νὰ εἶναι πυκνῶς βερνικωμένον ὅπως ἐμφράσσηται καὶ ὁ ἐλάχιστος τοῦ ξύλου πύρος. Διὰ τοιούτου πατώματος, πλυνομένου παρ' ἡμέραν δι' ἀντισηπτικῆς διαλύσεως ἐπιτυγχάνεται τὸ ἀκρότατον ὅριον τῆς καθαριότητος. Ἐκτὸς τούτων δέον τὰ παράθυρα νὰ μένωσιν ἀνοικτὰ καὶ κατὰ τὰς ψυχροτέρας ἔτι ἡμέρας, νὰ γίνηται ἀλλαγὴ τοῦ δωματίου τοῦλάχιστον κατὰ δεκαπενθημερίαν καὶ χρῆσις πτυελοδοχείων εὐκόλως ἀποκαθαιρομένων καὶ περιεχόντων ἀντισηπτικὴν τινα διάλυσιν.

Διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων τούτων ἀπαλλάττονται οἱ ἀσθενεῖς τῆς ἀνάγκης νὰ μεταβαίνουν εἰς τὰς πύλεις τὰς μεσημβρινάς, διὰ τῶν πολυτελῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν τῶν ὁποίων τὰ παχέα ἐπιστρώματα τῶν τοίχων περιέχουσιν θιγαυροὺς μικροβίων ἐκ τῶν ἀσθενῶν τοὺς ὁποίους διαδοχικῶς πρὶν μετεκώμισαν, καὶ νὰ κοιμῶνται εἰς ξενοδοχεῖα ἅτινα ἐπίσης διατηροῦσι πλουσίας τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἀσθενῶν εἴτινες προκατέκλιναν.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ φθίσις καὶ ἐν γένει ἡ φυματίωσις δὲν εἶναι κληρονομικὴ, ἀλλὰ μόνον κολλητικὴ εἶναι σκληρὸν καὶ ἀνωφελὲς συγχρόνως νὰ παρεμβάλλει τις προσκόμματα εἰς τὸν γάμον ἀνθρώπων, ὑγείων μὲν καθ' ἑαυτοὺς ἀλλ' ἐχόντων τὸ δυστύχημα νὰ ὑπόκειται ὑπὸ τῆν... πρόληψιν τῆς κληρονομικότητος.

* Ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν ὁ ὑποψήφιος γάμου εἶναι ὁ ἴδιος φθισικὸς. Λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν κινδύνων τῆς κολλητικότητος δέον ν' ἀποτρέπωνται οἱ τοιοῦτοι γάμοι, μάλιστα — καλὸν θὰ ᾔτο — καὶ διὰ νόμου ν' ἀπαγορεύωνται.

*
* *

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΑΙΣ

(ἐντύπωσης ἐξ ἐλασιγραφίας).

Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφάκος της — ἓνα τρελλὸ χαριτωμένο διαβολάκι — σκαρφαλωμένο στὸ διπλανὸ παραθύρι, παίζει μὲ φούσκαις ποῦ κάνει μ' ἓνα καλάμι τὸ ὅποϊον βουτᾷ σὲ παχειὰ σαπουνάδα, αὐτὴ, ποῦ μόλις βγῆκε ἀπ' τὸ λουτρό, μὲ μόνον τὸ λεπτότατο ἀπὸ ὠμὸ μετὰξι ποκαμισάκι της — σχεδὸν γυμνὴ πὲς ἀκόμα, — ἔξαπλωμένη σ' ἓνα πλατὺ κόκκινο μεντέρι, κρατεῖ ἓνα ζαρίφικο καθρεφτάκι τοῦ χειριοῦ καὶ δὲ χορταίνει κυτάζοντας μέσα τὸ σπαρταριστὸ κορμί της, τὸ γιομάτο ἡδυπάθεια προσωπάκι της.

Καί βλέπει, καί βλέπει, καί βλέπει... καί δὲ χορταίνει τῆς дуό της γαλαναῖς φωτιαῖς, 'πού μοιάζουν 'στό χρώμα τῆ φωτιᾶς τοῦ ἀναμμένου κονιάκ... καί μισοκισθάνεται αὐτὴ ἡ ἴδια τῆς στυλετιαῖς 'πού τραβᾷ 'στὰ καύμένα τὰ παλλικάρια 'πού τῆς ρουφούν μὲ τὴν τρελλὴ ἡδονή 'πού ρουφᾷ τὴ μορφὴν ὁ μορφομομανῆς, μ' ὅλο 'πού ξέρει πῶς αὐτὴ θὰ τὸν σκοτώσῃ.

Καί βλέπει, καί βλέπει... τὰ χειλάκια της ἐκεῖνα τὰ παχουλὰ, τὰ αἵματοβρεμμένα, πού μοιάζουν νωποπλυμμένα σὲ χρυσ-αλλένια βρύση κεράσια τ' Ἀπριλιοῦ... τὰ χειλάκια ἐκεῖνα 'πού φαίνονται νὰ ζητοῦν ἕνα τρελλό, παρὰφορο, ἀτελείωτο φιλί... καί νοιώθει μέσα της τὸν πόνο τῶν παλλυκαριῶν 'πού τοὺς τὸ ἀρνεῖται, ἀπὸ τὸν πόνο 'πού αἰσθάνεται αὐτὴ ἡ ἴδια 'πού δὲν μπορεῖ νὰ κολλήσῃ τὰ δικὰ της χεῖλια ἀπάνου στὰ χεῖλια τοῦ... καθρέφτη, νὰ τὰ καταρουφήσῃ...

Καί βλέπει... 'κείνον τὸν λαιμό, 'πού λὲς κι' ἐφτειάστηκε ἀπὸ δροσιὰ τοῦ γιασεμιοῦ κρυσταλλωμένη... δίχως κένενα στόλισμα, ὅξ' ἀπὸ μιὰ μαργιόλα καστανὴ ἐλήτσα διπλ' ἀπὸ τὸ λακκάκι του... καί βλέπει τὸ μπράτσο της, πού ἔχει τοῦ λαιμοῦ της τὸ χρώμα καί φαίνεται σὰν τζελατίνα κρέμας χυμένη 'σὲ καλοῦπι μαγικοῦ χειροῦ... καί ἀνατριχιάζει... ἀγκαλιάζοντας τὸ λαιμό της μ' αὐτὸ, βυθισμένη 'στὴ πλέον ἡδονικὴ ἔκστασι... καί φαντάζεται πῶς ἄλλο χέρι ἀγκαλιάζει τὸ λαιμό 'πού βλέπει... καί μισοκλεῖ τὰ μάτια ναρκωμένη ἀπὸ τὴν αἰθέρια ἐκείνη αἴσθησι 'πού δοκιμάζει 'στό λαιμό καί 'στό μπράτσο της 'κεῖ 'πού γλυκοαγγίζουνε, ... καί μισανοίγει τὰ χεῖλια της μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πίσω... καί σοῦ φαίνεται πῶς μέσ' 'στο γλυκὸ ἐκεῖνο στοματάκι ἀπ' ὅπου μόλις προβαίνουν ἡ ἄκραις τῶν δοντιῶν της, εἶναι κρυμμένη αὐτὴ ἡ ἡδυπάθεια, ζωντανή... σπαρταριστή!...

Τὸ δροσερό της σῶμα ντοῦρο καί ἀπαλὸ ταυτοχρόνως, κουλουριάζεται 'σὰ φεῖδι ἐν ᾧ αὐτὴ παρατηρεῖ ἀλλάζοντας στάσι στὸν καθρεφτάκο τῆς... τὸ χρυσὸ της καθρεφτάκο... ἐν ᾧ τὸ μικρὸ χυτὸ της ποδαράκι παίζει μ' ἕνα βισινὶ χρυσοκέντητο βελουδέσιο πασοῦμι, μπαίνοντας καί βγαίνοντας ὅπως μπαίνει καί βγαίνει μικρὸ σπουργίτι ἀπὸ τὴ φωλήτσα του.

Καί ἀπορεῖ 'πού 'βρῆκε ὅλ' αὐτὰ τὰ τόσο σκανδαλιστικὰ θέληγτρα ἡ φύσις γιὰ νὰ τὰ χαρσίρ σ' αὐτὴν μόνο σ' αὐτὴν ὅλα... ὅλα... Καί:

— Ἀχ! τὶ ὡμορφὴ 'πού εἶμαι, ψιθυρίζει... καμμιὰ 'λλη δὲν 'γεννήθηκε ποτὲ ἔτσι ὡμορφὴ... καμμιὰ 'λλη δὲν εἶναι 'στὸν κόσμον σὰν κι' ἐμένα... ἄχ! γιὰτὶ νὰ μὴν εἶμαι παιδί, νὰ 'χω ἐρωμένη μου ἐκείνη 'πού θὰ ἦταν ἐγώ;!...

Καί 'κεῖ 'πού εἶναι χωσμένη μέσ' 'στό ὄνειροπόλημα σύσσωμη... 'κεῖ 'πού πλέει 'στό πέλαγος τῆς τρελλῆς φαντασίας 'πού τὴ γεννᾷ ἡ θέα της, ἀπαράλλαχτα μὲ τὸ Νάρκισσο... νὰ σου ἄξαφνα καί περνᾷ 'μπρὸς της, καί σταματᾷ μεταξὺ τῶν ματιῶν της καί τοῦ καθρέφτη, κᾶτι στρογγυλὸ, κᾶτι ἀπαλὸ, ἀλαφρὸ, εὐθραυστο, ἀόρατο σχεδόν, σὰν ἀράχινον κρύσταλλο, γιομάτο ἀπὸ φανταστικὰ οὐράνια χρώματα... νὰ σου καί κάνει ἕνα—δυὸ ἀλαφρεῖ ἀβέβαια σκιρτήματα 'μπρὸς—πίσω... ἀπάνω—κάτω, χαριτωμένα σὰν τὰ πρῶτα σκιρτήματα καλοθρεμμένου μπεμπέ... καί στέκεται ὕστερα 'λίγο 'κεῖ σὰν νὰ καθρεφτίζεται κι' αὐτό, σὰν νὰ καμαρώνεται κι' αὐτό, σὰν νὰ λέει κι' αὐτό ἄχ! τὶ ὡμορφὴ 'πού εἶμαι! τὶ ὡμορφὴ... Εὐπνᾷ ἡ κόρη ἀπὸ τὸ ὄνειρο ἀλλ' ὥς πού νὰ καλανοῖξῃ τῆς πρασινογάλαναις φωτιαῖς της νὰ 'δῇ καλὰ... ἐνῷ τῆς φάνηκε πῶς ἔκλεψε γιὰ μιὰ στιγμὴ καί σ' αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο, τὸ μυστηριώδες, ἀντικείμενο μέσα, ἄλλη μιὰ ἀλαφρεῖα, ἀβέβαιη, ἀόριστη ζουγραφεῖα 'δικῆς της, ἕνα ἀλαφρὸ πτ!... καί πάει... ἔσπασε... χάθηκε... 'σβύστηκε ἀπὸ 'μπρὸς της... ἔγεινε ἄφαντο...

Ήτανε μιὰ σαπουνόφουσκα, ἀπὸ κείναις ποῦ ἔκανε παίζοντας ὁ ἀδερφάκος της, μιὰ σαπουνόφουσκα φιλάρεσκη καὶ φαντασμένη, ποῦ σ' ἄν εἶδε τὴν ἀδερφή της ἔτσι ὡμορφη... ὡμορφώτερη ἀπὸ φτὴν, ἔσκασε ἀπὸ ζήλεια ἀλλὰ καὶ πῆγε νὰ σπάσῃ μὲρὸς της γιὰ νὰ τῆς θυμῇ ΠΩΣ ΣΠΑΝΟΥΝ Η ΦΟΥΣΚΑΙΣ!...

Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL (Συνέχ. σελ. 104 κ. έ.)

Ἀλλά, ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι καὶ μεγάλη ἀξία της τὸ ὅτι δὲν μεταχειρίζεται τὰ συνήθει τεχνάσματα τῶν ἄλλων γυναικῶν διὰ νὰ προσελκύσῃ. Εἶναι πολὺ ἐλκυστικὴ ὥστε νὰ ἀρέσκῃ χωρὶς νὰ νὸ ἐπιδιώκῃ, ἀπὸ μόνον τὴν δύναμιν τῶν θελητήρων της τὰ ὅποια δὲν ἔχουν μὲν οὐδὲν τὸ μεθυστικὸν ἢ προκλητικὸν ἀλλ' εἶναι ἀπεναντίας, κατευναστικά, οὕτως εἰπεῖν, ἕνεκα τῆς παρθενικότητός της. Προκαλῶ τὸν τολμηρότερον ἄνθρωπον ν' ἀπευθύνῃ εἰς τὴν μίαν Λίλιαν λέξιν θαυμασμοῦ ὀλίγον ζωηροτέραν. Ὑπάρχει εἰς τὸ ἐκφραστικὸν της μὰτι τοιαύτη ἀκτινοβολία ἀγνότητος ἢ ὅποια ἐξάπαντος θὰ συγκρίσῃ καθε αὐθάδῃ.

Κ' ἐγὼ τὴν ζηλεύω καμμιὰ φορὰ, αὐτὸ τὸ παιδί, ὅταν τὸ βλέπω νὰ παθαίνεται ἀπὸ ζωηρὰν συγκίνησιν, ὅταν ὑπερασπίζεται καμμιὰν ιδέαν, ποῦ τοῦ εἶναι προσφιλῆς, ἢ ὁμιλεῖ διὰ κανένα ποιητὴν ἢ μουσικὸν ἔργον ποῦ ἀγαπᾷ... Τὸ ζηλεύω ὅταν ἀκούω τὸ χαριτωμένο του γέλιο καὶ ὅταν βεβαιώνομαι πόσον τὸ ἐνδιαφέρει ἡ ζωὴ.

10 Ἰουνίου.

Αὐτὴ τῇ στιγμῇ, ἐνῶ ἐγὼ γράφω, παίζουν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα μου ζωηροτάτην παρτίδα tennis. Ὀλίγον ἂν σηκώσω τὴν κεφαλὴν μου βλέπω καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματα τῶν παικτῶν· μπορῶ νὰ παρατηρῶ τὰς ξηρὰς ἀλλ' ἀκριβεῖς χειρονομίας τῆς μίς Knid, καὶ τὰ κτηπήματα τῆς στέκας της, ἀξιοσημειώτου εὐστοχίας. Διακρίνω ἐπίσης τὴν μορφήν ἄλλης νεαρᾶς κόρης, μίαν ξανθήν, παχεῖαν κόμην ἀτάκτως σγουρὴν κάτω ἀπὸ τὸ μάλλινον κάλυμμά της, καὶ ἀπὸ μόνας τὰς θέσεις ποῦ πέρνει κατὰ τὰς περιστάσεις καταλαβαίνω ποῖα ἐντυπώσεις κινοῦν διαδοχικῶς τὴν μίς Λίλιαν.

Ὅλη ἡ ἀγγλικὴ νεολαία τοῦ ξενοδοχείου — γένους ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ — ἐμαζεύθη εἰς τὸ tennis-ground· ἄνθρωποι εὐκίνητοι καὶ γεμάτοι καὶ μ' ὅλην τὴν μαλακὴν ἄνεσιν ποῦ δίδουν οἱ φανελένιες φορεσιές. Αἱ περιπέτειαι τοῦ παιγνιδιοῦ τοὺς θερμένουν, διότι εἶναι πρὸ πάντων ἄνθρωποι τῆς ἐνεργείας, ἔχουν τὸν νοῦν ὑγιῆ καὶ ἰσχυρὸν ὅπως καὶ τὰ σώματα. Δὲν εἶναι καθόλου ρεμβώδεις, ἀπογοητευμένοι καὶ σκεπτικισταὶ αὐτοὶ οἱ νέοι καὶ τοὺς ζηλεύω